

Evangelí del dimecres de la setmana IV de durant l'any: la necessitat de la fe

“I no pogué fer allí cap miracle (...). I el sorprenia que no tinguessin fe”. No tots aquells amb què Jesús es va trobar tenien fe en ell: molts el van rebutjar. Ell no força ningú a creure: desitja que confiïem lliurement en ell. La recompensa de la fe serà gran en el regne del cel.

Evangelí (Mc 6, 1-6)

D'allà, Jesús se'n va anar al seu poble, i els seus deixebles el seguiren.

Arribat el dissabte, es posà a ensenyar a la sinagoga. Molts, en sentir-lo, se n'estranyaven i deien:

—D'on li ve, tot això? Què és aquesta saviesa que ha rebut? I aquests miracles obrats per les seves mans? Aquest, ¿no és el fuster, el fill de Maria i germà de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves germanes, ¿no viuen aquí entre nosaltres?

I el rebutjaven. Jesús els digué:

—Un profeta només és menyspreat al seu poble, entre els seus parents i a casa seva.

I no pogué fer allí cap miracle; tan sols va curar uns quants malalts, imposant-los les mans. I el sorprenia que no tinguessin fe.

Comentari

Pot sorprendre'ns que la primera vegada que Jesús torna a Natzaret amb els deixebles hom li impedeixi de fer miracles (cf. *Mc* 6, 5). Sent Jesús el Messies, veritable Déu i veritable Home, què li podria impedir de fer un miracle allà on volgués?

El problema rau en la manca de fe de la gent. Només unes quantes persones se'l van apropiar amb fe. La majoria tenien raons per rebutjar-lo: havien conegut Jesús com un d'ells, estaven aferrats a les seves idees preconcebudes sobre ell i no acceptaven la nova autoritat que manifestava.

“Un profeta només és menyspreat al seu poble, entre els seus parents i a casa seva” (v. 4). Jesús compara la recepció tan escèptica a la ciutat de la infantesa amb l'acceptació que havia rebut a Cafarnaüm. En aquell

altre lloc, la gent havia respost a la seva presència aclamant l'autoritat que hi mostrava (cf. *Mc* 1, 27), i portant-li tots els malalts i posseïts del poble perquè els guarís (cf. *Mc* 1, 32-34).

Com reaccionem nosaltres? Jesús també ve a la nostra societat portant regals i convidant-nos a acceptar-ne el missatge i seguir-lo. El nostre Senyor ens trobarà amb un esperit obert i acollidor? O serem desconfiats i el rebutjarem? Jesús té una cosa molt gran preparada per a nosaltres: “Si sabessis quin és el do de Déu...” (*Jn* 4, 10).

Quan algú té fe, s'obre un rang nou de possibilitats més enllà dels límits ordinaris. El poble de Natzaret mai no ho va experimentar i no va poder –o no va voler– entendre que la culpa era seva.

Andrew Soane // fongfong2 -
Getty Images Pro

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-dimecres-de-la-setmana-iv-de-durant-lany-la-necessitat-de-la-fe/> (15/03/2026)